GÜNAYDIN

ustura 58

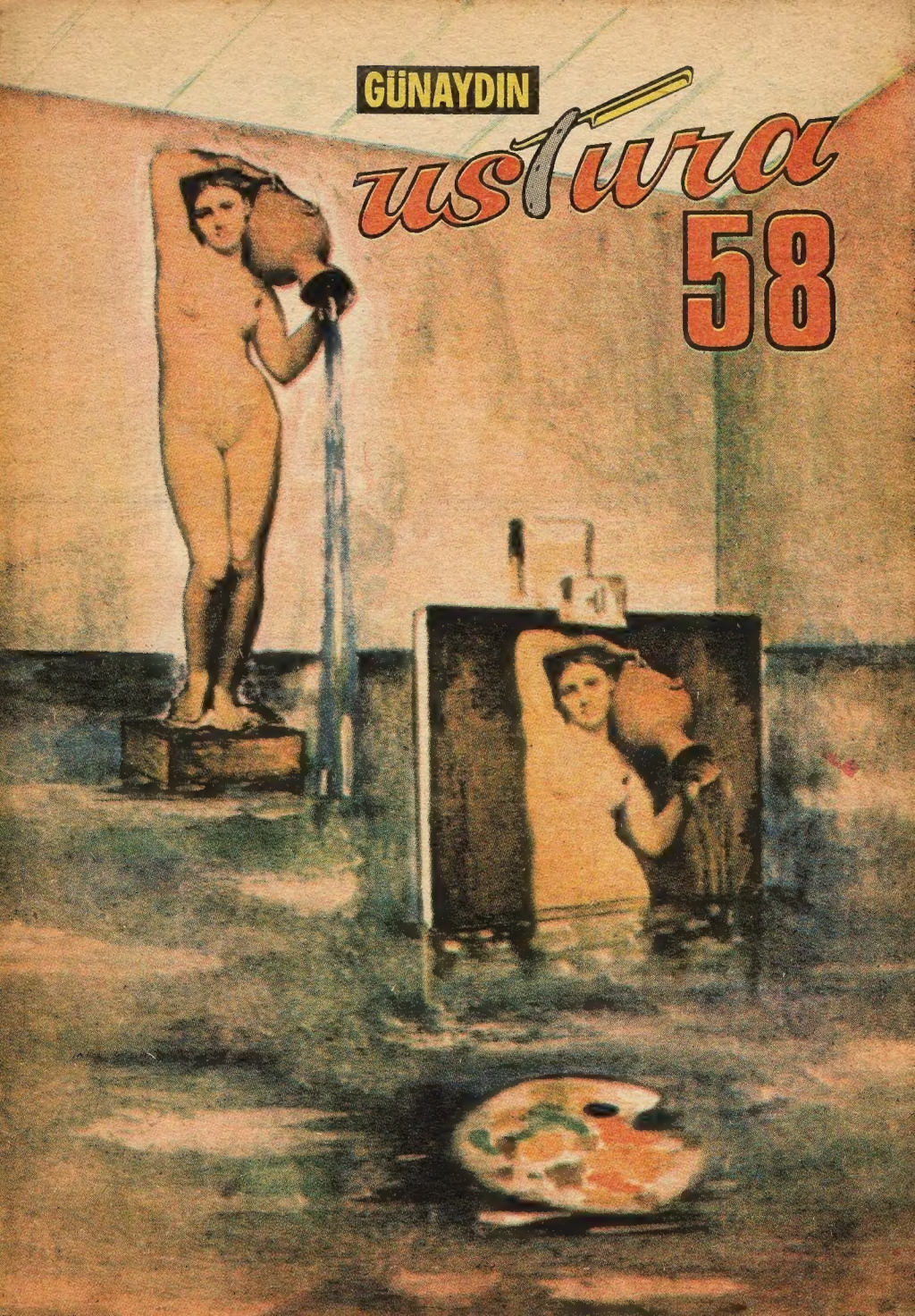

Anlat Derdini Markopaşaya!..

Konya'dan B.Arif K. soruyor:

"Paşam efendim,

Siz mi daha büyüksünüz, yoksa İsmet Paşa mı? Hanginiz yaşlısınız?

MARKOPAŞA:

Daha da neler!.. Her ne kadar ben Sultan Abdülaziz'in başhakimliğini yapmışsam da, nasıl olur da İsmet Paşa'dan daha yaşlı olabilirim? Dünya tarihinde İsmet Paşa'dan yaşlı hiç bir paşa yoktur. Hatta İsmet Paşa, paşa olduğu zaman, dünyada paşalık diye bişey yokmuş. Paşa, İsmet Paşa'nın paşa olmasıyle icat edilmiştir. İsmet Paşa'nın ne kadar yaşlı olduğunu anlayınız ki, baksanıza yıllardan beri bitürlü iktidara gelemiyor, iktidar mevkiine yükselemiyor.

•

Edremit'ten Bayan S. G. soruyor:

"Sayın Paşam,

Modern muaşeret adabına göre, erkekler kadınların elini öpüyorlar. Meselâ, sizin kadar yaşlı bir erkeğin de, bir genç kızın elini öpmesi doğru olur mu?...

MARKOPAŞA:

Benim yaşlılığım, Noel Baba'nın yaşlılığına benzer. Hani delikanlılar, sözde hediye bırakmak için, suratlarına pamuktan sakal-bıyık takıp, bacalardan evlerin içine girerler ve hediyelerini alıp giderler ya işte öyle...

Yaşlı erkeklerin genç kızların ellerini öpmelerine gelince yaşlı erkekler, artık başka bişey ş'apamadıkları için, baba numarasına getirip, yalnız genç kızların ellerini öpmekle yetinmezler, "Vah yavrum." diyerek sırtlarını, omuzlarını okşayabilir, hatta makas bile alabilirler. Onlara, artık bu kadarcık bir iyiliği olsun çok görmemeli.

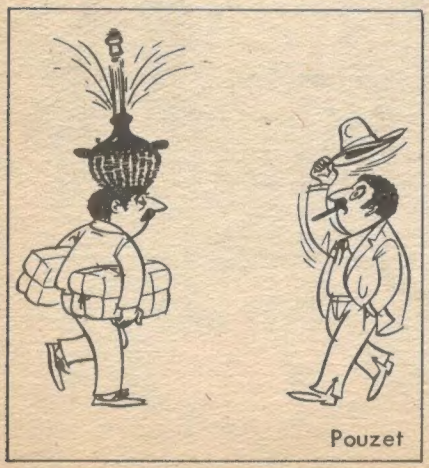

*

Başyazı

Akıllı Selim Nerdesin?

Yazan : İzzet İzinde

Biz onlara "Biraz iz'an!." dedikçe, onlar neresini bulurlarsa, oraya uzanıp yatıyorlar. Neden uzandıklarını sorduğumuzda, "Biraz uzan!." dedin ya, cevabını veriyorlar. "Biraz iz'an!." ı, "Biraz uzan!." anlayanlar ve sakal-ı şerif'e "Sakallı Şerif" diyenler ve her gördükleri sakallıyı babaları sananlar, şimdi de "Bize bir Akıllı Selim lâzım..." diyerek akıl verirlerken akl-ı selim'i akıllı Selim sanıyor ve memlekette akıllı Selim aramaya kalkıyorlar. Nerde, hani akıllı Selim? İster Selim olsun, ister gayri Selim olsun, ilâç için bile, memlekette bitek akıllıya rastlanamayacaktır. Çünkü, bir memlekette Ahmet'te Mehmet'te, Ali'de, Veli'de akıl kalmayınca, yalnız Selim'lerde akıl kalması mümkün değildir.

Eskiden Mışırçarşısı'nda sinameki, anber, kantaron, katır tırnağı, kırk dükkân artığı, kuru eşek dili, kuvvet macunu ve her türlü baharat satan bir aktar Faik efendi vardı. Eğer, aktar Faik efendi hâlen sağ ise, olsa olsa belki onun dükkânında bir kutu içinde bir miktar akıllı Selim de bulunabilir ki, uzun zamandan beri durmaktan onun da bozulmuş olması çok muhtemeldir.

Bazıları daha da ileri giderek, Fatih'in, Sultan Selim ve Üsküdar'ın Selimiye semtlerinde akıllı Selim'i buluruz umuduyla Selim aramaktadırlar. Hangi Selim'i arıyorlar? Birinci Selim'i mi, İkinci Selim'i mi, Üçüncü Selim'i mi, yoksa Akıllı Selim'i mi? Boşuna!.. Bunların hiçbirini bulamayacaklardır.

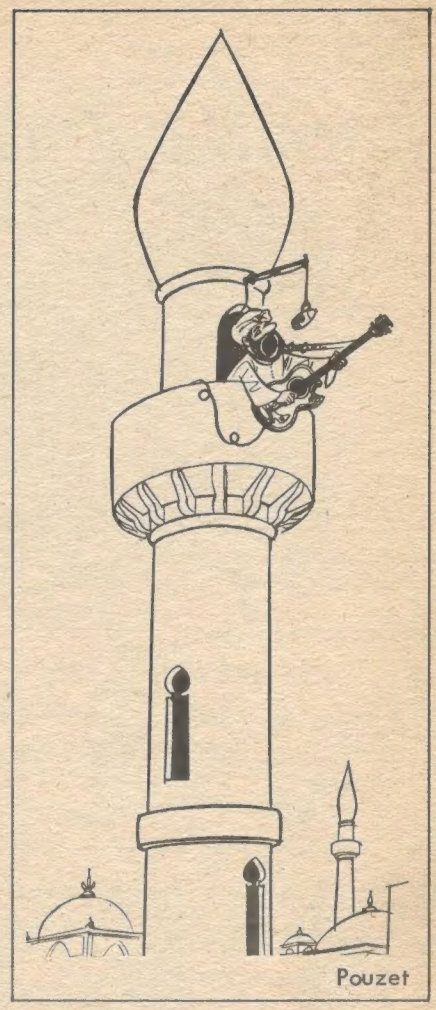

Pouzet

Hep birden, bağırıyorlar :

--Heeey, nerdesin Akıllı Selim? Akıllı Seliiiim, Akıllı Seliiim!..

Akıllı Selim, o kadar enayi mi ki, ortaya çıkıp da,

-Burdayım! desin.

Çünkü, biliyor ki Akıllı Selim,

"Bir elimize geçerse Akıllı Selim,

"Hemen asalım, keselim... Asalım, keselim!" demekteyiz.

Bir Masal

Hayvanlar Kralı

Bir bahar günü hayvanların kralı aslan, sabahleyin uyanınca, bakmış ki ortalık günlük, güneşlik..

Uyruğunda olan tüm hayvanlar, mutluluk içinde otlayıp yiyip içiyorlar.

Hayvanların kralı aslan kendini büsbütün güçlü duyarak, bütün bu hayvanların kendi sayesinde güven içinde yaşadıklarını düşünmüş, böbürlendikçe böbürlenmiş.. Şu aciz hayvanlar, kendisi olmasa ne yaparlardı? Hem ülkesini şöyle bir teftiş edecek, hem önüne gelene krallığını onaylatacak... Düşmüş yola. Bir de bakmış, bir ceylan otlamakta. Gururdan, kuyruğuyla kendi kıçını döğerek, yelelerini de kabartıp ceylanın yanına sokulmuş:

-Hey pisboğaz, dur da soluk al biraz!...

Ceylan, aslanın sıcak soluğunu yüzünde duyunca korkudan titremiş, aslan da gürlemiş:

-Söyle bakayım, hayvanların kralı kimdir?

Ceylan, yerlere kadar eğilip,

-Haşmetmeab, elbette efendimiz sizsiniz! demiş.

Aslan, kasıla kasıla yürümüş... Bakmış ki, bir eşek, yeşil, taze çayırda otluyor. Birden kükremiş:

-Hey, uyuntu eşek, söyle bakalım, hayvanların kralı kimdir?

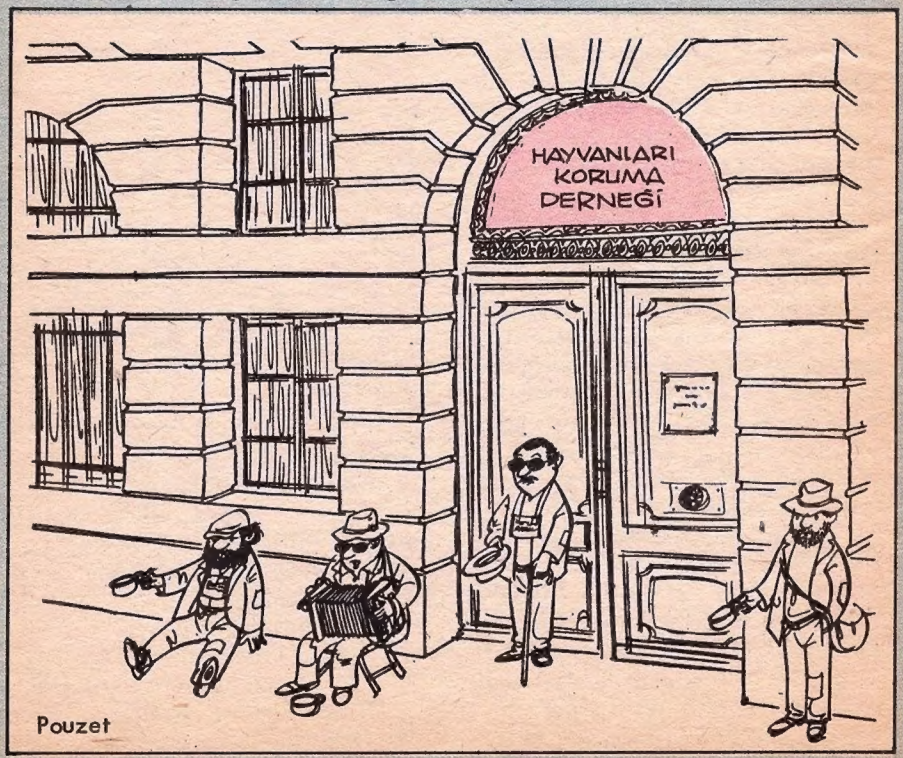

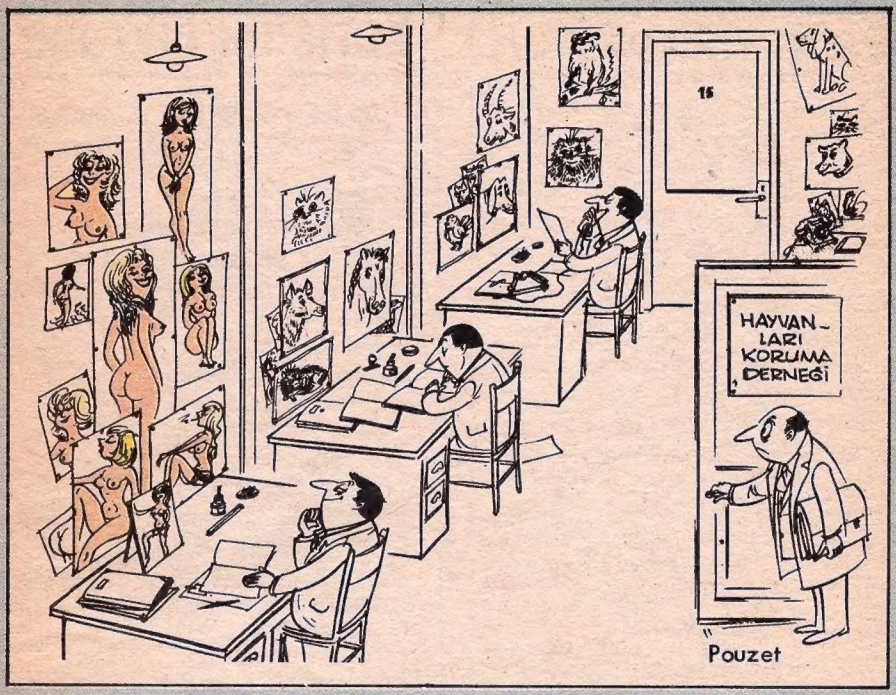

Zavallı eşek, uzun bir süre düşündükten sonra, kulakları düşük kuyruğunu sallayarak anırmış:

-Kralımız aslan'dır, bunu bilmeyecek ne var efendimiz!

Aslan şişine şişine yoluna giderken pusuda bir tilki görmüş. Öyle bir kükremiş ki, dağ-taş inlemiş.

-Söyle çabuk, hayvanların kralı kimdir?

Kurnaz tilki, ağzından bal akıtarak?

-Ey kudretlu, eş haşmetlu, ey devletlu efendimiz, kralımız sizsiniz! demiş.

Tilki, aslanı öve öve göklere çıkarmış, öyle dalkavukluk etmiş ki, sonunda aslan yalnız hayvanların değil, tüm evrenin kralı olduğuna inanmaya başlamış.

Bir süre daha gidince önüne fil çıkmış, koskoca bir fil...

Aslan,

-Heyy, bana bak, avanak! diye kükremiş. Yeri, göğü sarsmış.

Fil, küçücük gözleriyle Aslan'a bakmış.

-Ne istiyorsun?

-Hayvanların kralı kimdir, söyle bakayım!..

Fil hiç sesini çıkarmamış. O küçücük gözleriyle aslanı, yelesinden tırnağına dek şöyle bir süzdükten sonra hortumunu uzatmış, aslanı hortumuyla sardığı gibi karşıdaki sert kayalara fırlatmış. Neye uğradığını şaşıran aslan, kayalara çarpmaktan yaralanmış, akan kanlarını yalarken, file,

-Anladık, demiş haydi hayvanların kralının kim olduğunu bilmiyorsun, ama bunda kızacak ne var sanki.

OKUR KARİKATÜRLERİ :

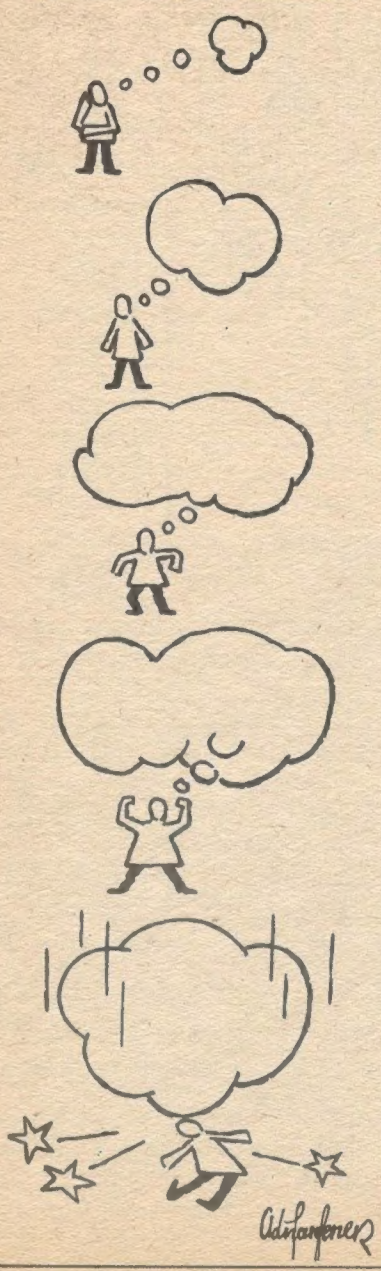

Yarışma Fıkraları

Balıkesir-Gazi bulvarı çıkırık Apt. No. 1, Nejlal Altuğ yazıyor:

75 BURADA OLMADI

Birkaç yıl önce, evimizde otururken, çok şiddetli bir deprem oldu. Hepimiz kendimizi sokağa attık. Bir de baktık Elif nine yok.. Korkuyla eve girdim. Elif nine mutfakta türkü söyliyerek iş görüyor.

-Aman, Elif nine çabuk dışarıya! dedim.

-Niye, ne var ki? dedi.

-Hadi koş! Deprem oluyor.

Elif nine gayet rahat,

-Aaa, şuna da bak, dedi, görüyorsun işte, mutfakta hiç bir şey de olduğu yok.

OKUR KARİKATÜRLERİ :

Antakya-YSE Müdürlüğü Ambarı, Muzaffer Tekin yazıyor:

76 NİÇİN TAŞLIYOR

Karafakılının birini evlendirmişler. Gerdeğe akşam girecekleri için gelini de akşam getirmeleri gerekirken nasılsa erkenden getirmişler. Bunun üzerine güvey, yakındaki bir dağın tepesine çıkıp durmadan taş atmaya başlamış. Ordan geçenler,

-Orda ne yapıyorsun? diye sorunca, güvey,

-Güneşi taşlıyorum ki erkenden batsın da akşam çabuk olsun.. demiş...

77 BİLEYDİM

Karafakalılar değirmen taşı yapmak için dağdan bir kaya indirmek istemişler. Nasıl etsek de indirsek diye düşünürlerken içlerinden biri,

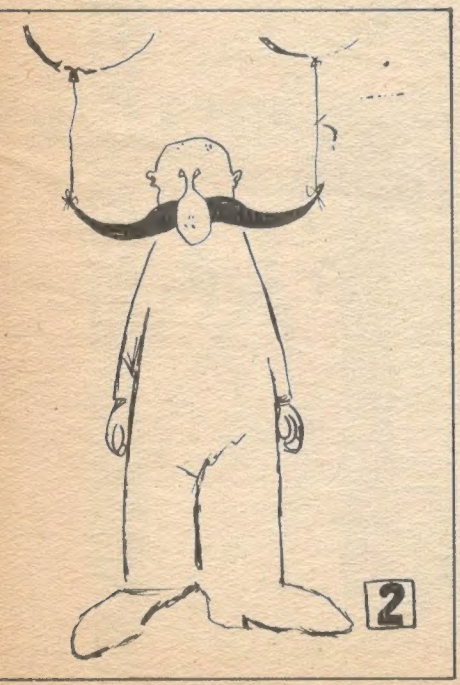

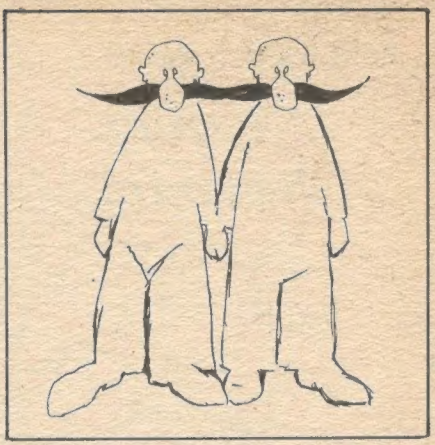

-Takın bir iple boynuma, ben indiririm.. der.

Öyle yapıp adamı dağdan yuvarlarlar. Bir de aşağı inip bakarlar ki adamın göğdesi biyanda, başı biyanda.. O mu, değil mi diye bitürlü tanıyamazlar. Karısını çağırıp sorarlar:

-Kocanın sakalı var mıydı, yok muydu?

Kadın,

-Soracağınızı bileydim dikkatle bakardım, der, ben şimdi ne bileyim, sakalı var mıydı, yok muydu..

78 DEVE-ÇAKAL

Karafakılının biri,

-Ağrı dağının tepesindeki deveyi gördüm.. der.

Ordan biri de,

-Çalının dibine gizlenmiş beşyüz çakal gördüm der..

Karafakılı,

-Hiç bir çalı dibine beşyüz çakal gizlenebilir mi, hele şunu yüze indir.. deyince, adam da,

-Sen deveyi düze indir, ben de çakalı yüze indiririm... der.

Ünlü Karikatürcüler:

Jacques Charmoz

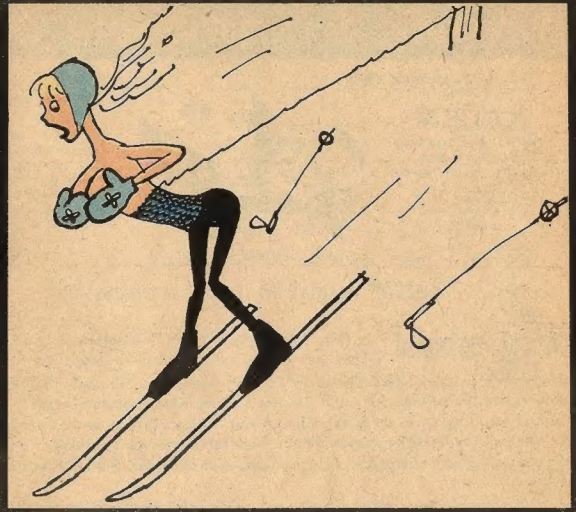

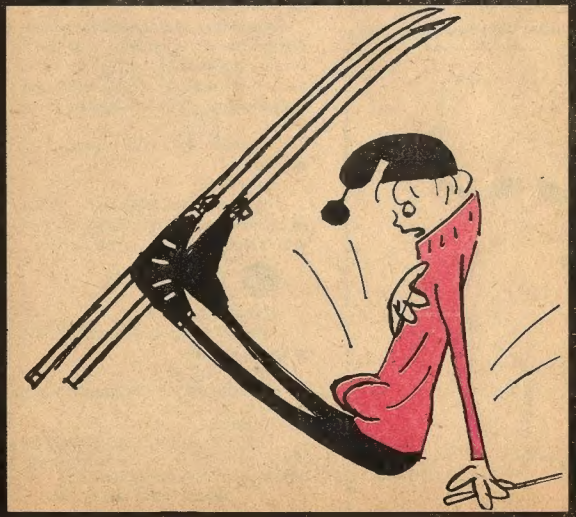

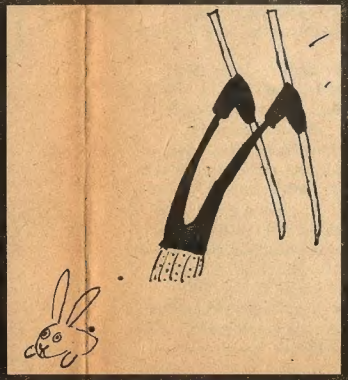

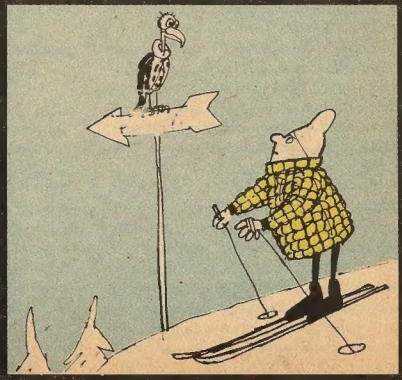

Mizah Edebiyatı Tarihimizden bir yaprak

№ 1 — 3 Septembre 1908

نومرو ۱ — ۲۱ اغستوس ۱۳۳٤

1 PIASTRE

KALEM

Journal humoristique

paraissant le Jeudi,

Fondateurs : SELAH & Dj. ESSAD.

Administration :
13 — Rue Timoni — 13
Péra, Constantinople.

ABONNEMENTS :

1 an	52	Piastres
Provinces	65	»
Etranger	14	Francs

قلم

پنجشنبه کونلری نشر اولونور ادبی مزاح غزته‌سی

نسخه‌سی ۱ غروشدر
عنتیکی نسخه‌سی ۳ غروشدر

مؤسسلری - صلاح: ج . اسعد
مدیر و سر محرری : صلاح جیجوز
اداره‌خانه‌سی
۱۳ پك اوغلنده تیمونی سوقاغی ۱۳
استانبول

آبونه بدلی
استانبول — ۵۲ غروش
طشره — ۶۵ »
ممالك اجنبیه — ۱٤ فرانق

"KALEM" dergisinin ilk sayısının başlığı

KALEM DERGİSİ İkinci Meşrutiyet'le birlikte gelen özgürlük havası içinde pek çok mizah gazetesi ve dergisi çıkmıştır. Bunların içinde en önemlilerinden biri "Kalem" dergisidir. İlk sayısı 3 eylül 1908'de çıkan Kalem'in kurucuları Salah Cimcoz ve Esat olarak gösterilmiştir. Sorumlu yönetmen ve başyazarı da Salah Cimcoz'dur. Kalem, Türkçe ve Fransızca olarak yayınlanmaktaydı. İlk sayısında, Beyaz kedi takma adıyla yazılmış " Karikatür " adlı yazıyı ilginç bulduğumuz için, bugünkü dile aktararak önemli bölümlerini sunuyoruz:

KARİKATÜR

Karikatür, modelin aslî çizgileri tamam olmakla birlikte bazı kısımlarını, tanınmasındaki kolaylığı korumaşartıyla-garip bir tarza döndürmektir. Yoksa altına yazılmış yazı olmasa en zeki bir adamın bile anlamakta zorluk çektiği sokak sergilerindeki karikatürleri basın özgürlüğüne iftira sayarız.

Evet, basın özgürdür. Ama genel ahlâkı ve ulusal sağbeğeniyi bozmamalı... Bu siyasî hayhuy içinde daha çocukluktan çıkmamış gençlerimiz ve kişisel saldırının kabalığından korunacak halkımız vardır. Bunlardan kolleksiyon yapıyorlar, evlerine götürüyorlar, hayatımızın harîmine giren bu çirkin şeyler temiz ve saf bakışlarını lekelemekten çekindiğimiz miniminilerle kadınlarımızın ellerine düşüyor. Onların aslî inceliklerini, terbiyelerini yaralıyor.

Bunları engelliyelim. Bu pek mümkündür.

Karikatür nedir? Anlayalım.

Sanat değeri olanları- ki bizim demek istediğimiz asıl karikatürler- iki kısımdır. Biri, bedenimizin sakatlığını ve kabalığını göze çarpıcı bir garip açıklıkla resmeder. Bunlar güldürücü bir fantezi, kızgınlığı çekmeyen bir latife yerine geçer. Öbürü, insanın ahlâk ve ilişkileriyle manevî bozukluklarını gösterir. İşte bu zalimdir. Onda yakıcı bir alay, intikam alıcı bir yergi vardır. Böyle bir eleştiriyi herkese aşılayan şeyler -güzel olursa- hiç unutulmayacağından, tasvir ettiği bir siyasî ve sosyal olayın, bir resmî kişinin ta ruhu-

KALEM
Sayı:
7

Savaşın Sonucu

nun derinliklerinde sakladığı gizli şeyleri gösterir, çirkin, zararlı, güzel, yararlı her ne varsa hepsini gösterdiğinden büyük bir çıkar sağlamış olur.

.... Biz insanlar karikatürü, güzel sanatların beşikte sallandığı zaman göz değmesin diye başına takılan sarımsaklı göz boncuğuyle oynar bulduk.

Bu sanat dalını Asurlular, Mısırlılar, Yunanlılar kurmuş, Romalılar da pek ileri götürmüşlerdir." Her - külanum" ve "Pompei" de birkaç örneği bulunmuştur.

İtalya'da, güzel sanatların gelişmesiyle karikatür de olgunluk dönemine girmiştir. Zamanın büyük ressamları, rakiplerine, dehalarını inkâr edenlere karşı bu müthiş silâhı kullandıklarından pek tabii olarak ustaca eserler ortaya koydular. Bunların elinden o zaman krallar, papalar, hâkimler bile kurtulamamıştı.

Bundan sonra karikatür, Avrupanın kuzeyine doğru yürüdü. Almanya ve Fransa onu istekle karşıladı. İlk olarak 1565 de "Gülünçlü rüya"adıyla Fransa'da bir karikatür kıtabı yayınlandı. Ama bu nâzik sanat yine birçok bağlarla sınırlıydı.

Karikatür, Fransız Büyük Devrimi'yle özgürlüğünü almışken, imparatorluk zamanında yine haklarına saldırılmış, o da daha özgür havanın bulunduğu İngiltere'ye çekilmiştir. Ama 18'inci Lui zamanında büsbütün özgürlüğünü ilân eden karikatür İkinci İmparatorlukta bile haklarını savunmayı başarmış ve bugünkü gelişimine erişmiştir.

... Kendisine,

-Hiç saldırıya uğradınız mı?diye sorduk.

-Babam, doğum tarihimi yazmamış ama, üç bin yaşımdan büyük olduğumu sanıyorum. Yalnız bikez saldırıya uğradım..dedi ve gülerek ekledi:

Geldi öldürmeye çekmiş silâhı,
Ol kadar güldü ki düştü külâhı !

PİNTİLİK

Maurice Chevalier pintiliğiyle ünlüdür.

Bir gün postanede onu gören arkadaşı,

-Merhaba, nasılsın? Ben bir yere telgraf çekmek için geldim buraya, ya sen?

Maurice Chevalier

-Ben de, dolmakalemime mürekkep doldurmak için geldim... der.

BOCCACİO'DAN BİR HİKÂYE

EFENDİMİZ

Emir'in, malikâne - sinde adı "Efendimiz" di. Nasıl bir adam olduğunu öğrenmek için, bir gün kendisine yaranmak maksadiyle huzuruna giren bir uşağıyle yaptığı şu konuşmayı dinlemek kâfidir:

"- Efendimiz! Yeni aldığınız uşağı derhal sarayınızdan kovmalısınız Bu nankör adam, öteki - ne, berikine sizin için kadın düşkünüdür diyor"

Emir, gayet sakin bir tavırla soruyor:

"-Neye kovayım bu adamı? Onun yalan söy - lediğini mi zannediyor - sun?.."

Emir, kadın düşkünlüğünü, çapkınlığını kimseden gizlemiyor, bu - nunla adeta iftihar ediyordu.

Muazzam servetinin câzibesine kapılan birçok metresleri, büyük harem dairesini dolduran yüz cariyesi ve bir tek de nikâhlı karısı vardı.

İlk göz ağrısı olmakla beraber, onu daima ihmal ederdi.

Bir gün, karısı yüreğini hoplatan bir haber verdi:

-Geçenlerde size arkadaşım olan baştacîrin karısından bahset - miştim. Herhalde hatırlarsınız efendimiz..

-Evet, evet, hatırlıyorum. Bu kadının fevkalâde güzel olduğunu da söylemiştin.

-Tabiî bunu hatırlarsınız efendimiz. Bu kadın bana haber gönderdi kocasından boşanmış, bizde bir müddet misafir kalmak istiyormuş.. Buraya gelmesinde bir mahzur var mı Efendimiz?

Çapkın Emîr'in gözü önünde o tüccarın dilber karısı canlandı. Yüreği heyecan ve sevinçle çarpmaya başladı. O bu kadını görmemiş, fakat karısından ve başkala-

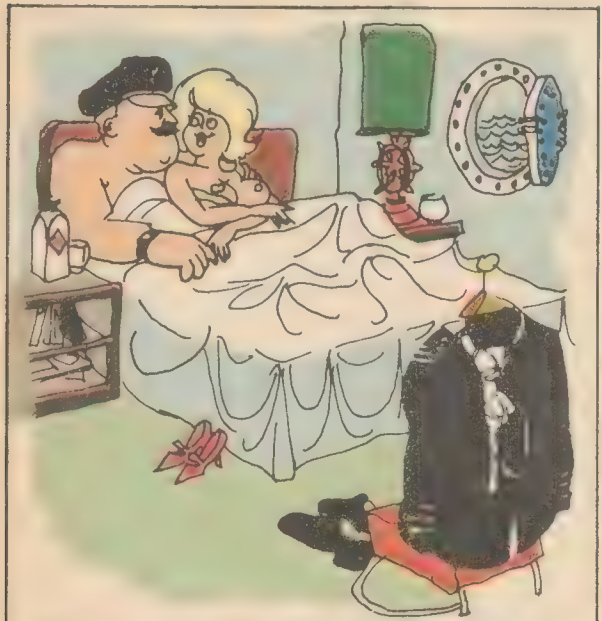

-Ne şans! Gemide, üçüncü mevkide bile yer yok, demişlerdi. Yerinizi benimle paylaştığınız için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemi - yorum, kaptan!

rından methini işitmişti. Böyle güzel bir kadının sarayında misafir kalması ne büyük saadetti.

-Karıcığım! dedi.. Senin evli ve dul arkadaşlarına sarayımın kapısı daima açıktır!

*

Birkaç gün sonra tacirin karısı saraya geldi...

Emir'in sevinç ve heyecanının boşuna olmadığını görünce, memnuniyeti bir kat daha arttı. Onu büyük bir iltifatla karşıladı ve karısının yanında şunu söylemekten çekinmedi:

-Hanımefendi, boşanmanıza çok üzüldüm. Bugünden itibaren güzelliğinizi hiç bir kimse benim kadar takdir edemeyecektir.

Güzel dul, bir şey söylemedi, yalnız hafif bir gülümseme ile iktifa etti. Emîr'in karısı söze karıştı:

-Efendimiz, esefle size şunu haber vereyim ki, misafirimiz bizde ancak üç ay oturacak ondan sonra amcazadesiyle evlenecek...

Aradan iki hafta geçmişti. Emîr, güzel dulun etrafında pervane gibi dolaşıyor, kalbini fethetmek için elinden geleni yapıyordu.

Nihayet dul kadın yumuşadı. Emir, hafif bir sesle:

-Güzelim! dedi, niye oda kapınızı içeriden, sürgülüyorsunuz, sarayımda hırsız yoktur.

Dul kadın, şeytanî bir tebessümle cevap verdi:

-Hırsızlar kapıdan değil, pencereden girerler!

Emîr, kadının ne demek istediğini anlamıştı.

*

O gece herkes uyuduktan sonra gizlice sarayın bahçesine indi.. Dul kadının yattığı odanın penceresine yakın bir ağaca tırmandı. Ortalık zifiri karanlıktı onu kimsenin görmek ihtimali yoktu.

Emîr, açık olan pencereden kolaylıkla odaya girdi. Yatakta gelişi güzel uzanmış olan kadın kımıldandı. Fısıltı gibi bir sesle:

-Kim o?

Dediğini işitti. Aynı fısıltı ile karşılık verdi:

-Korkma sevgilim, hırsız değilim...

Emîr, yatağa yaklaştı. Dul kadın elini tuttu. Hafif ve titrek bir sesle:

-Aman gidin, dedi... Bitişik odada karınız yatıyor.

Emîr, sözünü kesti:

- Buraya gelmeden önce, odasına baktım, derin bir uykuya dalmış.

Emîr, o geceyi baş tacirin sâbık karısının yanında geçirdi...

İkinci ve üçüncü gece de dul misafirinin odasında sabahlayan Emîr bu kadının bütün metreslerinden ve cariyelerinden üstün olduğunu anlamıştı. →

Dördüncü gece, ağaca tırmanıp pencerenin kenarına geldiği zaman kapalı olduğunu gördü. Hafifçe vurdu. Ne pencere açıldı, ne de cevap veren oldu... Odasına döndü ve sabaha kadar uyumadı.

Ertesi gün, dul kadını yalnız yakaladı. Üzgün bir sesle, dün akşamki cefakârlığının sebebini sordu.

Güzel kadın, cilveli bir eda ile omuzlarını silkti:

-Ne üzülüyorsunuz Emîr hazretleri, sarayınızda yüzlerce cariye var!

-Fakat sen bin cariyeye bedelsin.

-O halde, bu cariyeleri satın.

-Onların sarayımda, bulunmaları, seni rahatsız mı ediyor?

Dul kadın, cazip ve büyüleyici gözlerini süzdü ve içini çekerek:

-Ben bir erkeği sevdiğim zaman, aşkıma kimsenin ortak olmasını istemem, dedi. Karınız, arkadaşım olmasaydı onu da boşamanızı teklif ederdim.

-Şimdi ne yapacaksınız bakalım?

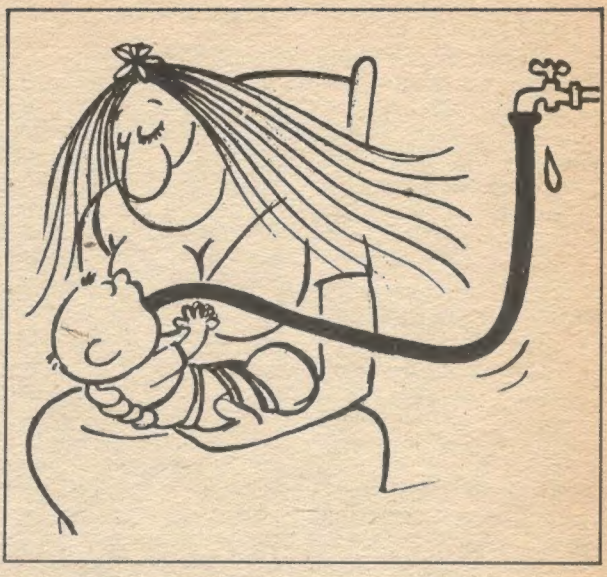

Emîr, ne cevap vereceğini şaşırmıştı.

O gece, saray halkı, derin uykusuna daldığı sırada Emîr, yine ağaca tırmanıp pencereye yaklaştı. Pencere yine kapalıydı.

Ertesi gece de aynı hal.

Emîr, iki gün sonra on cariyesini sattı onunu da arkadaşlarına, hediye etti. Bunun müjdesini güzel dula bildirdiği zaman, şahane kadın dudak büktü:

-Seksen ile yüz arasında ne fark var?

Ve tam bir hafta penceresini kapalı tuttu.

Aradan on gün geçmemişti ki, sarayda bir tek cariye kalmadı...

Geceyi iple çeken Emîr, ortalık kararınca, güzel dul kadınla geçireceği aşk saatlerinin coşkunluğuyla bahçeye indi. Ağacı bir maymun çevikliğiyle tırmandı. Oooh, ne saadet, pencere açıktı!

Kendisini bekleyen sevgilisinin kolları arasına atılırken:

-Pencereyi açmak için bu kadar güçlüklere ne lüzum vardı? Demekten kendini alamadı.

Kadın, cevap vermedi.

Emîr, sevgilisinin vücudunun titrediğini hissetti. Adeta kollarından kurtulmak ister gibi çırpınıyordu. Merakla sordu:

-Nereye?

Titrek bir sesle kulağına fısıldadı:

-Işığı yakacağım...

-Karım farkına varırsa ...

-Buraya gelmeden önce adetiniz gibi, odasını yoklamadınız mı?

-Yokladım, fakat uyanabilir.

Kadın, aldırmadı, bir

silkinişte kollarının arasından kurtularak ışığı yaktı.

Emfr, kadının yüzünü görünce, haykıracak gibi oldu. Karşısında zevcesi duruyordu.

Biraz evvelki titreyişin, bütün vücudunu sarsan asabî bir gülüşten ileri geldiğini anladı Hiddet kesilmişti:

-Burada işin ne?

Alaylı bir tavırla cevap verdi:

-Seni eğlendirmeye geldim.

Emfr, artan bir korku ve telâşla:

-Dul arkadaşın nerede?

-Odamda.

-Ne sebeple odalarınızı değiştirdiniz?

-Değiştirmedik. Arkadaşım geldiği günden beri ben bu odada o da bitişikteki odada yatıyoruz.

-Yani?. Yani demek istiyorsun ki...

-Evet.. Her gece onu yatağımda uyurken, görüyordun ve benimle farkına varmadan yatıyordun. Bunu yapacağını biliyordum, arkadaşımı buraya davet ettim.. Cariyelerinden kurtulmak için Efendimiz!

Emfr, hiddetinden çatlayacak gibiydi. Boğuk bir ses çıkardı ve bitişik odada, sevdiği kadının yatıp yatmadığını öğrenmek maksadiyle dışarıya fırladı. Arkasından karısı koştu:

-Sakın onun yatağına yaklaşmayınız, yanında size ikram için, müthiş bir sopa bulunduruyor.. Efendimiz!

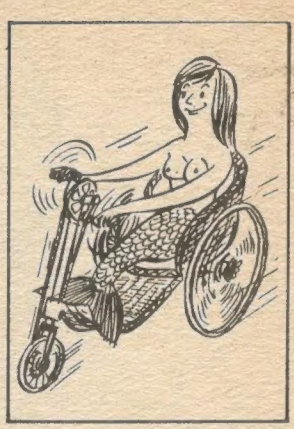

Demek siz!

Tenorlar Kralı Enrica Caruso, yalnız sesinin güzelliğiyle değil, çekici davranışları, gösterişli kişiliği ile halkın sevgilisi olmuştu. Halk onu çok severdi. Gittiği her yerde, elini sıkmak, onunla konuşmak için çevresini sararlardı.

Bir gün Caruso, New York'a giderken, arabası bozulmuş, bir çiftliğe sığınmak zorunda kalmıştı. Caruso, bu olayı kendisi şöyle anlatırdı:

"Çiftçiyle ahbap olduk. Adımı sordu. Caruso olduğunu söyledim. Hemen diz çöküp,

-Sizin gibi büyük bir adamı, bu basit çiftlik mutfağında göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Demek şu çok ünlü Robinson Crusoe sizsiniz ha?

Adamcağız Enrico Caruso'yu, roman kahramanı Robinson Crusoe sanmıştı.

OTURACAK YER

Ünlü piyanist Anton Rubinstein sanatının doruğuna yüceldiği günlerde bile, konserlerinden önce sinirli olur, aşırı coşkuya kapılırdı.

Londra'daki bir resitalinde bir müziksever bilet bulamamış, konser salonunun herhangi bir görevlisi sandığı Rubinstein'a yer bulması için o kadar yalvarmıştı ki, ünlü piyanist,

-Benim yalnız tek kişilik yerim var. İsterseniz buyrun birlikte otu-ralım... dedi,

Adam sevinçle bağırdı:

-Ah binlerce teşekkürler... Yeriniz nerde?

-Sahnede... Piyano sandalyesi!

USTURA'nın değeri zaman geçtikçe daha iyi anlaşılmaktadır. Pekçok okurumuz, koleksiyonlarını tamamlamak için eksik sayıları istiyor. Elde hiç USTURA kalmadığından, ne yazık ki, bu istekleri yerine getirmek olanağı yoktur. Kimi sayıları eksik de olsa, yine USTURA'ları ciltletiniz, bir mizah hazinesi kazanacaksınız...